

gör jag mig till komet – Det känns så lugnt att med evigheten i perspektiv ila fram genom den tysta dallrande etern – forbi Venus, Jorden som jag känner mig frestad att snärta till med min millionmila svans – förbi den röde Mars<sup>x)</sup> den åbäkige Jupiter, Saturni månskensskimrande ringar, den dunkle neptunus och ut i verldsmörkret momentant (—= 0) upplyst som genom kornblixtar af

okända, hvita, röda gula solar vatyx om den astronomin? Den har satt mig myror i hufvudet, men saken förklaras lätt dermed att kometen Faust kretsar kring verldens medelpunkt istället för kring solen – den får då bättre svängrum) - vidare, vidare, tills jag, domnande, men erotisk (som vanligt gamla nöt) hamnar hos Berenice och somnar insvept i hennes gnistrande hår (jag känner ej människan vet ej ens hvar på hon bor på himlahalvet men det betyder ingenting) somnar och väcks av vägglössen.

Den norske astronomen Hansteen blef en gång i Köbenhavn tillfrågad af en mopsig

<sup>x)</sup> Hur förhåller det sig med etern? Erinrar den ej om Phlogiston – de lärde måste visst fundera lite mera på saken.

ung läkare om han visste hvad norrskenet var - "Det skal jag säga dem, det är himlahalvets reumatism" – Doktorn blef snoppad

Herr Baron Axelsparre, nej det var Herr kammarjunkare Tessmeden<sup>x)</sup> blef arg då jag sade att stjernorna voro solar – han trodde att jag dref med honom.

"Djur och växtverlden får väl egentligen betraktas som jordklotets skabb och mögel – en sund tanke, mycket lämplig som botemedel mot egenkärlek – mensklighetens kollektiva egenkärlik.

Om man i runda tal antar att solens volym är en million gånger större än jordens<sup>xx)</sup> och att en sträckmeter jernvägsballast (den sand hvori syllarna äro inbäddade) utgör en kubikmeter, så förhåller sig jorden till den synliga stjerneverlden som ett grovt gruskorn, en större än till kallaste på en jernväg, som följande ekvatorn omsluter jordklotet – och för denna ärta har vår herre skapat hela den

<sup>x)</sup> "Träsmeden? De kunde jag också kalla mig" sa gamle snickare Palm på Tärnö

<sup>xx)</sup> och att stjernorna i medeltal äro lika stora som solen

övriga ballasten på eqvatorsjernvägen och för det att denna ärtas ofattbart små skabbdjur <sup>x)</sup> haf buro sig illa åt huvudsakligen genom att deras honor hade kuckel med Guds Änglar (se Pembers "Jordens Första tidsåldrar" öfversättning från 7de Engelska upplagan" den hemskaste, på bibeln grundade hädelse mot den "gode, allvise guden som tänkas kan <sup>x)</sup> har han förintat hela jernvägen igen för att, sedan har han ångrat sig (!!!) återställa den i sitt ursprungliga skick, inklusive nya skabbdjur (se Pember) - och till sist har han utgifvit sin enda son för att rädda skabbdjuren från hans, och deras, öfvermäktige fiende Horn-Pelle – oj oj oj.

Innan jag råkade ut för den der biten om jordklotets skabb och mögel och innan jag räknat ut jemförelsen mellan eqvatorial jernvägen och ärtan, tycktes det mig på flera grunder att det var fullt ut lika antagligt att en tillvaro efter döden förefanns som allt allt skulle vara blankt slut med denna, men skabben och ärtan hafva gjort att utsigten till en fortgående tillvaro nu förefalla mig högst betydligt mindre, fastän den nog möjligen finnes.

<sup>x)</sup> nästan allt som är utmärkt och allt som är sqvattgalet kommer från den Anglosaxiska Världen

Napoleon ansåg helt säkert att Frankrike och Europa enkom voro till för honom att lefva rövare i och hans skabbdjur (han led som bekant av skabb) ansågo nog minst lika säkert att han endast kommit till för deras räkning – och lika litet som skabbdjuren begrepo napoleon och hans mål, lika litet begripa vi skapelsens och dess mål.

Då en Agust en gång frågade en stor vetenskapsman om hans tankar om ett lif efter detta fick han till svar: "Hvarför frågar ni mig härom? Fråga lika gerna första bästa lappsomakare, han och jag äro lika visa härutinnan – detta svar borde Her teosofers, spiritisters, spiritualisters och hvad de allt heta noga begrundas.

Enligt Pember – och Bibeln förresten – är den Kristnes (och Judarnes) Gud helt enkelt en kriminaldåre, som inte gör stort annat än vredgas, förbannar och slår ned. Man talar om mensklighetens afkristning – det är ej fritänkare, sossar med flera, utan den idiotiska, brutala kyrkan med sin förbenade, förfärande dogmtro som är skuld till denna.  
Kristi

rena lära, kärleken till Gud (Det rätta) och värsta <sup>x)</sup> kan alla omfatta – predikades den och endast den blef det slut med afkristningen. Personligen tar jag dock bestämdt afstånd från den socialistiska (kommunistiska) riktningen, och örfilen. Kristus, som dref vaxlarna ur templet, hvilket nog ej gick utan stryk, det enda som biter på Judar, hyllade troligen under denna "förutsättning" den fullkomligt riktiga sätten "gör som jag lär och icke som jag lefver

Munckaesy (vet ej hur det stafvas) har målat en tafla: Kristus inför Pontius Pilatus då han framställes så som jag skulle vilja ha honom, den starke, hänförde upphöjde kämpen för det goda och ädla mot det onda och lumpna. – en stark kontrast mot den vanliga ledsamma gråtmilda typen

Apropås örfilen : Leo Tolstoj har förklarat att han ej skulle ingripa om en bof höll på att mörda hans mor. Wawrinski vill ej vara sämre – sade detsamma på ett fredsmöte i somras i Kristiania – för att visa sig originel och att ej plagierade Tolstoj, ändrade han dock "mor" till "son"

<sup>x)</sup> Denna lära predikades 800år före Kristus af Mika

En tredje fredskapun borgmästare Lindhagen är det åtskilligt mera rutsch i fast han ser ut som en kirkesangen - Häromsistens dängde han ju, en ny Lutha, bläckhornet i skallen på faen Branting. Kort efter detta kraftprof var han med på ett eller annat kommitéssammanträde: till "undvikande af all säkerhet flyttade en af medlemmarna bläckhornet utom räckhåll för herr borgmästaren.

Ordet "fredskapun" härleder sig ifrån en debatt i andra kammaren der Hedin kallat rustningsivrarna för "stridstuppar". Hochschild använde då detta sedan bevingade ord för att beteckna de mjäkiga fredsfåren och det bet nog ty Hedin hade kort förut blifvit kastrerad.

29 oktober ± 0 står icke en man som söker att handla rätt såvidt det står i hans svaga förmåga, utan tanke på straff eller belöning högre än den som håller sig i skinnet

med ständig baktanke på Himmelrike och Helvete – detta förefaller som en truism, men här på Vischan betraktas denna syn på saken som både ny och syndig.

De kristna säga sig söka ett stöd i Kristus i kampen mot frestelser, men det förefaller nu som om de vore offer för ett betänkligt sjelfvbedrägeri, i det att de, sjelfva syndan

de med gladt mod och efter bästa förmåga, låta Kristus så att säga bära hundhufvudet och blifva deras ”strykpojke” – ”Det betyder ingenting hvad kroppen gör, bara anden lefva i Jesus” I Ryssland finnas sekter hvars gudtjenst består i firandet af de vildaste orgier under lofvsjungande af Herren-

Som vi nu alla äro så sjukligt svaga att motstå frestelser- undantagen äro få och de gå emellanåt under på kuppen – böra vi söka komma derhän att vi icke frestas af något ynkligt dåligt, något som är otillåtligt för en gentleman (ja, jag anser att en gentleman kan tillåta sig mycket som en bracka stämplor som dödssynd) Nietsches öfvermänniska får ju göra hvad han vill) granted, men öfvermänniskorna äro allt förbaskadt tunnrädda och det är fatalt

att tro sig vara det och handla i enlighet med denna tro, under det att man i verkligheten är en enkel Agust. Våra små poet och artistsluskar som ofta falla offer för denna illusion ska ha dalj vilka normala menniskor äro utrustade med så kallade klinkor- ja ger mig fan på att våra unga schöngeistar – Hrr Adelborg, conradsbergsson med flera sakna dessa prydnader - herr Adelborg kan jag svara för ty honom har jag sett och han är funtad som ett skogsrå. Fru Nanny Lundberg, som jag hyser en viss klockarkärlek till- hon ser bra ut, ehuru hon är begåfvad, insände en bit till en tidning, hvori hon beskifva hur gripen hon blifvit vid genomläsandet af konradbergssons dikter – de återuppväckte minnen från hennes barndom och den dikt hon mest älskade:

”Appali mi sala mi senka mi so

Sebedi, sebodo

Extra lära kajsa sara”

Strindberg beskriver hur hans första bekantsskap med Sveriges ärorika historia tedde sig. Han fick höra hur hans mors trädgårdskulla pratade för sig sjelfv: ”Sverker den äldre, unge den äldre, yngre

Sverker den yngre "etc" – På lille Agusts fråga hvad denna ramsa betydde svarade den snälla jëntan – "Vet int, men dä visst en sån der trollbesvärjelse.

Strindbergs af mig något utbroderade definition på en bildad man är bra – "En bildad man vet att Carl d XIII dog år 1818 under det att en obildad endast vet att han gjorde i böxerna <sup>2)</sup>

Menniskorna måtte vara rent af ofattligt trögtänkta och oförmögna till all utveckling genom eget initiativ – det fodras ovillkorligen yttre påverkan för hvarje tuppfjätts framåtskridande - Detta faller mig i sinnet efter genomläsandet af en skildring af Australiens Papuas och inmundigandet af en, af traktens stöttepinnar bevidad, superhas prestens- men bussiga magar ha de.

"Papuas"- öfvergången från Papuas till Piccaninnies är ju lätt- något mer förtjusande än de små Picaninnies kan man ej gerna få se - samma skillnad på dem och vanliga civiliserade små snorkillingar, som mellan de ungar som en omtänksam kattmorsa creerat under ett loggolf och i sinom

tid presenterar för en beundrande värld, lurfveta och arsinta, och de beskedliga små kräk som kommit till verlden i skuggan af Porsline. Piccaninnes äro också vilda och skrika och fräsa om man vill smeka dem, men liksom alla vilddjurs ungar äro de lätta att tämja, och är man barnkär som jag har man snart en stab af små klotrunda brunögda allvarliga svartingar - en Piccaninnie skrattar aldrig - som troget följer en i synnerhet om bär af till förrådet, der det finns sockerbitar.

Apan Anders Lindeberg stal sockerbitar ur sockerskålen på bordet med ena bakhanden, mens han smekte mig på kinden med framhänderna, faengråe

En gång då jag stod och sålde rom i förrådet på Debundcha kom der en smällfet ohyggligt ful gammal negress och skulle krusa sig till ett halfstop för ägg- som rom kommer - sen alltid sköttes rätt gemytligt gaf ja henne en bra smäll med flata handen på, hm, slutstycket hvilket upptogs mycket nådigt - hon var rent af charmerad - ja det var alltsammans - men dagen derpå kom hennes make och lät mig genom tolk förstå att han visste om den utmärkelse som kommit hans gemål till del och underrättade mig om att hon stod till min

deposition mot leverans af sex flaskor rom - jag afböjde affären men då blef han kränkt och begärde åtminstone en flaska för klatschen, hvilket han fick hvarefter vi skildes åt som de bästa vänner.

Negrernas uppfattning af sedlighet och äktenskaplig trohet är sträng, fast något olika vår. Om en hvit kucklar med en svart skönhet utan att dessförinnan hafva försäkrat sig om hennes målsmans tillåtelse kan det blifva en saltad affär, gående löst på tusen mark eller mer som måste betalas, annars riskerar han mor eller gud eller ett skott i peruken från den ogenomträngliga bushen men om han, som det emnar och anstår en gentleman öppet och ärligt uppgör affären med målsmannen, den unga damens farsa eller make, går allt som om det vore smordt och till mycket facilt pris - några flaskor rom till 30öre flaskan

En äktenskapsförbryterska, enligt negeruppfattning, kan bestraffas med döden men är hon ung och vacker löper hon ej någon egentlig risk, på grund af sitt höga marknadsvärde - är hon deremot gammal och mindre arbetsför hänger hennes lif på en tråd - då händer det att hon stoppas i säcken eller säljes "uppåt berget" om hon är vid något sånär gott hull.

På grund af denna genom urgammal häfd fast etablerade lag, samt det af sträfsamt arbete uppfyllda lif som kommit på qvinnornas lott förfaller det som om de inföddas äktenskapliga lif i det hela taget utmärkte sig för fridfull lycka och harmoni.

Flyktiga små amouretter äro som sagdt rätt billiga, men en maka för livet är rätt saltad 1 fat rom, 3 kor eller 10 grisar, och är hon mycket fet stegras priset högst betydligt. Vice Guvernören Geiger köpte sig en trettonårig hustru, fet som en liten gris, i Ashanti och betalade så groft, 5 fat rom att han allmänt klandrades man och man emellan för det att han förstörde marknaden för mindre väl situerade spekulanter - Han öfvernattade hos oss och förevisade med berättigad stolthet sin nyförvärvade lilla svarta gris, men då han tämligen sent på qvällen skulle dra sig tillbaka tills brudgemaket, var den grisen Putz weg - några ashantees som i hemlighet följt efter brudparet hade enlevererat den i kanot och der stod nu herr viceguvernören utan både gris och rom, utsatt för hela koloniens grin - han var naturligtvis fly förbannad men vanmäktig ty både tyska och den Engelska

regeringen <sup>x)</sup> afhålla sig förståndigt nog från all inblandning i trolldoms och qvinnogruff - det få svartingarna sköta sjelfva. Förresten var ju grisen British subject och således oantastlig- man kunde vel ej styra till med diplomatiska förvecklingar mellan de två världsmakterna för dess skull.

Ett ord i sinom tid- sedan jag nu hållit på med att läsa nystafning under ett par års tid i tidningar och böcker, har min egen stafning blifvit ett sammelsurium - världsmakt och verldmagt etc, etc. – Jag, ger'et fasen jag är för gammal att hoppa på nystafningen som jag gillar- det får gå som det går. Delnin-gen af ord vid radens slut ger mig också grå hår- jag tycker att ordets stam alltid skulle såvidt möjligt stå på ena raden och den vid hängande svansen på nästa såsom "svart-ing, delning-en, ej svar-ting, delnin-gen - väljer dessa ord emedan de båda två stå på denna sida och båda två delats af mig efter skilda principer - jag ger'et som sagdt fasen

30oktober±0 Reste till Nyköping idag för att söka få fatt i en ytterrock - I ett anfall af dygd beslöt jag nemligen att ej resa till

<sup>x)</sup> Ashantee är engelskt.

Stockholm i och för denna affär. Men som alla Nyköpingsrockarna voro af den der vidriga soudenörstypen med sluttande skuldror, utsvängda höfter och fladdrande skört, som jag rent af afskyr, så köpte jag en kagge surströmming och en liter istället och då den inmundigats, hvilket kommer att gå fermt nog om jag känner mig rätt, får både dygden och jag fara, dygden faen i våld och jag till Stockholm.

6 november ±0 Ett långt uppehåll i katetjesen orsakat af litern som, ehuru den genom berömvärd sparsamhet räckt en hel vecka gjort mig så lat att jag ej gittat sätta pennan på papper. Detta har kommit mig att tänka på den enquête som för någon tid sedan sattes igång bland skriftställare och artister för att utröna deras åsigt om spritens inflytande på deras alstringsförmåga, och som resulterade i att de flesta höllo före att den var obetingadt skadlig, dels emedan arbetsförmågan (väl rättan arbetslusten) nedsattes dels emedan de af alkoholen alstrade fantasierna voro temligen värdelösa- jag undrar om de riktigt tänkt sig in i saken. Ett dagligt förtärande af även mycket måttliga

kvantiteter sprit (de bekanta 25-35 kubikcentimeterna göra dock hvarken till eller från) - de spela rakt ingen rol) blir man lat af, det är bomsäkert - man blir vid så godt humör att man ej ids arbeta och ej heller behöfva det, tiden går briljant ändå, och därför är detta sätt att bruka sprit menligt för alla som ej ha ett bestämdt arbete som måste utföras på bestämd tid antingen man har lust eller ej, således i främsta rummet för författare och artister som väl ej kunna piskas till arbete då de känna sig ohågade därför. Yrkesmän torde deremot temligen saklöst bestå sig med denna njutning, som sagdt inom mycket måttliga gränser, ungefär till den utsträckning som jag njutit af min nyköpingsliter, nu ett minne blott. Deremot tror jag bestämdt att författare och konstnärer ha nytta af att emellanåt, med spritens hjälp, lyfta sig upp ifrån den platta jordepannkakan "till den solbelysta bergstopp som det är så lätt att komma upp till, och ännu lättare att störta ner ifrån" - låt vara att de dimpa ner, de hafva dock haft- en solglimt och det är -

vackert så

Idag är det jemnt 4 år sedan jag kom till denna håla - 4år, och mig förefaller det som vore det igår- ju äldre man blir, dess snabbare svinner tiden och ännu snabbare önskar man att den skulle gå, fast allt blir sämre, år från år - Det är väl så att man omedvetet önskar komma härifrån - till evig hvila eller till ny oafprovad tillvaro - Då man någon gång är dum nog att blicka tillbaka på det förflutna lifvet, påminner ens ungdom o "the spendthrift" - taflan som föreställer en febril ung man som på en skenande häst jagar fram mot ett bråddjup, äfven hvilket en mamsell sväfvar i bara messingen, under det att slantarna yr om honom - nu är det ju en dödsritt som slutet i Rudyard Kiplings "When the light failed", och ändå vill man sporra hästen

7 November Pojken som mördade flickan Tållin har sent omsider anträffats i en lada der han legat dold alltsedan mordgerningen. Han var halft ihjälfrusen och utsvulten och afgaf en öppen och full-

ständig bekännelse. Som vapen vid dådets utförande hade han använt en större sten inknuten i en näsduk, och de utdelade slagen voro så kraftiga att offrets hufvudskål helt och hållet krossats, så att blod och hjernsubstans squättat ikring. Sedan han dödat flickan, vid högljus dag mitt på den starkt trafikerade landsvägen, släpade han in liket i en skogsbacke och skändade det. Hon hade för tillfället sin månadsrening men ehuru redan nedsölad med blod och hjerna, hindrade detta honom ej att fullfölja sin afsikt under natten efter mordet, innan liket funnits hade man hört hemska nästan omenskliga skrån från skogsbacken der liket låg i månskenet - det var kriminaldåren som sedan han vaknat till besinning, efter fåfänga sjelfmordsförsök - han hade vadat ut i vattnet och gjort ansatser att kasta sig framför de förbi-ilande tågen, men saknat mod, gaf luft åt sin bottenlösa förtviflan. Hans nattliga vandring i den lilla skogsdunge, der han lekt som barn - för kort tid sedan, ty han är ju så ung - kanske i sällskap med den mördade

flickan, hvars lik med det massakrerade hufvudet låg der i månskenet några steg från honom - och inom synhåll af hemmet, der hans mor väntade på honom - måtte ha varit det djupaste djupet af menskligt elände<sup>x)</sup> – han har som sagdt ända hittills visat sig välartad och var sin fattiga mors enda stöd – han har naturligtvis gripits af könsraseri, hvaraf negrerna då och då anfäktas om de ej ha tillgång på qvinnor, liksom rabies hos hundar lär orsakas af otillfredställd könsdrift

Då lilla smallberg, smala biffen, det lilla kräket som jag hade med mig hem från Africa allt för svårt ansattes af sina erotiska känslor satte hon stussen på vår stora kalla vällingklocka för att afkyla den. Vi skaffade henne med stort besvär en liten fästman men den åt hon opp af bara kärlik

Den lilla täcka borgmästardottern nere i Tyskland var en älsklig företeelse En dag besökte hon sin unga förmögna fästman, band under skämt och glam för hans ögon och befallde

<sup>x)</sup> alla de dagar och nätter han låg gömd i ladan, svältande och frysande, och väntande på upptäckt måste varit hemska

honom att gapa så skulle han få något riktigt godt - Han gjorde det och fick ett revolverskott i munnen som sprängde hufvudet. Det antogs till att börja med att ett sjelfmord förelåg, men då det testamente som han uppgjort till sin fästmö's förmån befanns förfalskadt, undersöktes saken närmare med den påföljd att lilla Fraülein blef nackad, till stor harm för alla målmedvetna qvinnor.

En treflig kurre var också den amerikanske doktorn och vetenskapsmannen (som utförligt skildras i en af doktor Kleins högeligen intressanta böcker) som brukar knuffa in sina offer i en stor metallurgisk ugn och bränna dem lefvande, hvarigenom alla spår efter dem effektivt förintades

8 November ±0 Hvad är kärlek?

Ett fysiskt vansinne (Ljunggren)

En sekretion? (Strindberg)

Ett elektrokemiskt fenomen? – Mannen är elektropositiv = bas, qvinnan elektronegativ = sura. Detta kan iaktas bland annat på sjukhus - der det lukta syrligt i qvinnoafdelningens korridorer och ammoniakaliskt i mansafdelningen. Baser och syror ha stark affinitet och äro de elektriskt mycket skiljaktiga kan deras förening bli rent af våldsamt, men vare sig förenin-

gen är våldsamt eller ej, blir resultatet ett neutralt, beskedligt och nyttigt salt - Detsamma gäller om man och qvinnor - de äro eldiga innan äktenskapet, men mycket spaka efteråt, såvida ej en ny syra eller bas tillkommer då våldsamma omkastningar kunna inträffa.

Kärleken inom äktenskapet härleder sig i allmänhet från trög afföring, detta föranledde gamle Branting på Central'n, som, sjelf afundsvärdt lugn och sval, var begåfvad med en mycket eldig hustru, hvilken på ett störande sätt ingrep i hans "klassiska Ruhe" att bittida och sent medicinera denna arma människa med ricinolja, hvaröfver hon bittert beklagar sig inför rätten då makarna till sist skulle skiljas. Så hade hon ej tänkt sig äktenskapet i sina svärmiska ungdomsdrömmar.

Den nyförlovade dottern:

"Mamma, hvad menas med platonisk kärlek?

Mamma: "Det får du nog erfara, barnet mitt - ett år efter brölloppet

den djupsinnige författaren:

"Jag vill skriva en bok om verkligt ädel, upphöjd, storslagen kärlek, men känner att jag måste ha något uppslag ur verkligheten"

Den schneidiga gardesofficeren:

”Kanske jag kan stå till tjänst med några af mina små amouretter?”

En qvinna måste blicka ner på en man som visat sig vara en sån åsna att han gift sig med henne.

Undras hur den unga vackra qvinna känner, som tidigt på morgonen körts ur sängen för att borsta sin mans leriga, snedgångna skor då hon tänker på hur han under förlofvningstiden för några månader sedan, låg på knä på hennes fötter och kysste hennes skor.

9 November ±0 Hrr. Kemister! Hvarifrån kommer allt adäfvat i den mjölk och gödsel som en utsvulten halmfodrad löparko levererar? Om hon producerar mera qväfve än hon mottar i fodret (hvilket jag ej vet fast det ser så ut) måste antingen detta qväfve tillföras henne genom inandningen i enlighet med de experiment som en Tysk utförde för några år sedan, hvarigenom han påstod sig hafva ådagalagt att färskt oxblod vid omskakning med luft utom syre äfven upptog en mindre qvantitet qväfve, eller också måste andra grundämnen, kol, väte etc. genom den djuriska organismens inverkan omvandlas i

qväfve - man vore då inne på frågan om grundämnenas enhetlighet - har glömt den lärda termen - som redan 1870 afhandlades på Teknis fast Strindberg tyckes vilja låta påskina att det är han som ursprungligen haft denna tanke, hvilket nog går i den beundrande publiken. (Strindberg påstår att det ej finnes guld så som guld i Fahlu grufva utan att koppar+ x (svafvel) genom de metallurgiska processernas inverkan, på ett eller annat ännu okänt sätt öfvergå i guld - kan herrn då förklara hur det kommer sig att den vid grufvan producerade guldqvantiteten år efter år afservärdt minskas - nu är den ju en ren obetydlighet mot förr - ehuru nu samma malm bearbetas genom samma processer?)

Om det nu kan bevisas att qväfve tillföres kroppen på annat sätt än genom födan, kan man förstå möjligheten af att Skandinavier, Finnar och Irländare kunna vara norra Europas muskelstarkaste folk ehuru de mestadels lefva på qväfvefattig föda

Det vore naturligtvis lätt att få qväfvefrågan utredd genom att låta en

koknäcka äta, mjölka och fisa under vetenskaplig kontroll.

Evy, som i skolan läser om näringsmedlens kemiska sammansättning, dillar nu om kolhydrater, proteinämnen mm. – Då jag fråga henne hvad som menas härmed, svarar hon i öfverlägsen ton: "Mat vetja, vet inte Ingenjören det, han som skall låtsas vara kemist" - Det förefaller mig som om nästan allt hvad de lära sig i flickskolorna är afsedt för tomt skryt.

Idag då jag såg Hilma Sofia rusa förbi mig på landsvägen i sin schangtila vagn med björnskinnsdräng, påminte jag mig den gamla historien om de två lådhuggarna som voro ute och luftade sig i hyrvagn på söndagen

"Vräk dig Pettson"

"Det gör jag"

"Vräk dig värre"

"De kan jag inte för då trilla jag ur vagn"

10 November ±0 Läste en rätt stämmningsfull bit i Bonniers månadshäfte, som förresten tyckes vara bara strunteri -

handlade om en gammal skeppsbruten, hvars enda glädje i lifvet var musiken som han älskade med passion ehuru han helt och hållet saknade musiköra – en förresten ej så alldeles ovanlig företeelse. <sup>x)</sup> Han blåste flöjt och hade lyckats sammanbringa en kvartett af musikälskare som, dels af medlidande med gubben, dels på grund af den enkla förtäring han med små medel kunde bjuda dem på, då och då samlades uppe hos honom och uthärdade de missljud de, tack vare gubbens flöjt, lyckades åstadkomma. Denna katzenjämmer fortgick rätt länge, tills en gång en af deltagarna som blifvit förhindrad att infinna sig, som ställföreträdare skickade upp en ung hetlefvråd musiker, hvilken tillsist, då han ej längre kunde uthärda kakafonin i brutala ordalag utfor mot gubbstackaren som han rent ut beskyllde för att ej ha mer begrepp om musik än en mört. – Detta kunde gamlingen ej bära utan

<sup>x)</sup> Jemför det eviga musicerandet i England!

Föll helt och hållet ihop, och då han kände att slutet nalkades, brände han upp sin gamla flöjt, den enda vän han haft under sitt lufs afton, kröp till kojs och dog, medveten om att allt var förfeladt – Tänk ett sånt manfall det skulle bli bland oss gamla, om vi alla voro lika känsliga och trilla af pinn för det att våra lif varit förfelade. – För mig är allt fefeladt - åck, åck, åck.

Helt förfelat är dock intet lif ty för 6 kronor nytta om året göra vi dock alle man (stinsen går bestämdt för 16 kronor ej mer ja gud vet ju förresten.

<sup>11</sup>/<sub>11</sub> 12 — en märke dag, frimärken stämplade med dags dato komma att få ett visst värde - skall gå ner på stationen och skicka af ett tiotal brevkort - till mig sjelf — <sup>12</sup>/<sub>12</sub> 12, nästa månad kommer att bli ännu värdefullare, emedan det kommer att dröja bortåt ett sekel innan en dylik stämpel förekommer igen.

Åsna! Jubelidiot! Vi ha nu 1912 i år – det blir således att vänta till den 12 december med geschäftet

Det är förvånande hur fort allt glömmes här i verlden.

Under de föregående Balkankrigen för omkring 30 år sedan, gap-

Idiot, res till Tufvan!

skrattade Europa åt grekernas i slutet på 90-talet och serbernas eländiga feghet - och nu hyllas de för sin tapperhet, som det knappast är så värst mycket bevänt med - det är ju de nu som alltid tappra Bulgarerna som utmärka sig i främsta rummet - För några år sedan voro de hemskaste historier i svang om Serbiens ohängde kronprins - han blef ju till och med på sätt och vis landsförvisad för sin lymmelaktighet - och nu uppträder han som den unge, ädle kristlige och furstlige hjelten, och till och med mördar Peter lofprisas.

Hertigen af Clarence, Englands tronföljare var så idiotiskt dum och så fysiskt och moraliskt förderfvad att det starkt ifrågasättes att utesluta honom från tronföljden - han blef dock endast skickad till Indien på 3 år för att de värsta skandalerna (mest perversa affärer) något skulle glömmas, och då han dog strax derefter var hela Engelska och öfriga Europeiska pressen enig om att England lidit en stor förlust genom den ädle lofvande ynglin-

gens bortgång

Konung Peter som innan han genom det vämjeliga mordet på Alexander och Draga kom att bestiga Serbiens ärorika tron förde en tvifvelaktig och "shabbygenteel" tillvaro i Paris, och som sedan han blifvit kung - med Guds nåde - ej mottogs vid något Europeiskt hof, är nu som sagdt en lagerkrönt hjelte - lagerkrönt för segrar som Bulgarerna vunnit

Min vän och bror, Hugo B <sup>x)</sup>, en ovanligt vacker karl af judetyd lefvde en följd af år i Ryssland på förmögna och fördomsfria äldre damers frikostighet, men då detta geschäft, på grund af tilltagande ålder, blef mindre lönande begick han ett gement brott i Riga i det han och några själsfränder öfverassurerade ett skepp och borrhade det (senttled it) för att det skulle gå under, i lyckligaste fall "mit mann und maus" - saken upptäcktes emellertid och den Schöne Hugo fick 6 års sibirien för sitt välförhållande - 15 år efteråt besökte han Stockholm der både hans födkrok,

<sup>x)</sup> Då faen så mycket skojare jag varit vän och bror med!

I Ryssland och Riga episoden voro väl bekanta - och intervjuades af tidningarna som lofordade hans ingående kännedom om Sibirien - Tacka faen för att han väl kände till det.

En annan vän och bror, Herr Erik L. oäkta son till en mäktig rik man, till hvars arfvinge han var utsedd, bestal sin far på betydande summor och exporterades till utlandet der han förde ett tvifvelaktigt lif som ledde till att han en vacker dag efterlystes i Polisnyheter för stöld af omkr. 2000 pund. - Innan de hunnit haffa syndaren dog emellertid fadern och lemnade honom ett så pass stort arf att stölden kunde heltäckas och en bra slant blef öfver till handkassa, hvarpå han reste hem till Stockholm, uppträdde som Grand Seigneur, blef mottagen af La haute Bracque, förförde en rik fru som han, efter uppnådd mycket skandalös skiljsmässa, gifte sig med och lefvde ett lyckligt mondänt lif tills han dog i jemförelsevis unga år - han var nem-

ligen skäligen ruten

Fru B. en imposant blond skönhet - hon var verkligen en skönhet, fast alldeles icke i mitt tycke, kall och stel, fann, efter några års äktenskap att det var absurdt att slösa bort så mycket skönhet på sin halfgamle man, hvarför hon öfvergaf honom och barnen och åkte till Paris der hon genast intog en rangplats inom demimonden hvilket slog så väl i spann att hon efter några års träget arbete kunde dra sig tillbaka med en vacker förmögenhet, hvarpå hon köpte sig ett litet vackert chateau och en finare man - och för några år sedan voro hon och hennes salon afritade i Idun, som i varma ordalag omtalade huru hennes charmanta hem stod öppet för unga svenskor, som af henne bistodos med råd och dåd.

Fru Andersson - Meyerhjelm blef som bekant ombedd att lemna Sverige på grund af hvit slafhandel och tribadism. Då jag under samtal med fru Rosa Lagercrantz, en bland federationens stöttepelare

sade att fru Andersson meyerhjelm, qvinnohandlerskan (det der andra angår mig ej) enligt min åsikt var vida större brottsling än Nordlund hvars massmord just då upprörde Sverige svarade det gamla spektaklet, Rosa, menar jag "Ja Ingengören har så rätt så rätt – hennes brott är ju föfälit, men hon är så söt och älsklig då man träffar henne personligen att man måste förlåta henne – fast det är föfäligt – Hvad skall man göra med ett sånt skrälle?

Då vi nere i Africa i samma post fingo underrättelse att Berg, den förnämsta nykterhetsfanatikern, Håkerberg, en prominent frimickel och fru Andersson Myerhjelm, chef för sedlighetshyänorna, af skilda orsaker haffats av polisen, ställde vi till med en så hejdundrande fest på Debundcha att vi höllo på att trilla af pinn´ på kuppen.

Hinke Bergegren förordar ett och annat småmord på öfverklassen för att dermed friska upp klasshatet, och får ändå umgås med hyggligt folk – om jag någon gång skulle råka till att träffa honom inter preulas så vete gud om jag kan hålla mig från

att pryglå honom offentligt – njutningen skulle vara så stor och jag gjorde en så god gärning dermed, att jag gerna efteråt kröpe in på ett par månader

På Nordenfeldts kontor förekom jemnt en exotisk judisk finansier Dalmard som var anklagad för grofva bedrägerier mot Engelska staten med straffarbete i perspektiv, men fastän alla visste att han var skyldig, mottogs han lika hjärtligt af de andra finanspamparne = skojarne som endast helt skämtsamt uttryckte sin förvåning öfver att han ännu ej blivit haffad

Fy faen så rutet vårt "Kultursamhälle" är – man kunde ha lust att bli anarkist och göra rent hus, men det blefve naturligtvis att ställa till storstädning litet emellan

Genom att hafva alltför mycket öfverseende med, skyla öfver och blunda för uselhet och brott, gör man sig delaktig deri, tycker jag – förlåt, men glöm ej.

12 November ±0 Aftonbladet innehåller idag ett porträtt af dess snart Europeiskt ryktbara krigskorrespondent Yaya i en målerisk

teaterröfvarkestym med handen på sin lilla näpna revolver. – Hvasfasen skall hon med revolver – att döma af porträttet torde hon inte riskera något till och med af hundturken, ja inte en gång om hon skulle råka ut för en serbisk prins

Ellen Bergman gick en gång ut klockan nio på qvällen för att af egen erfarenhet få visshet om hur uselt det är ställt med qvinnofriden på Stockholms gator – kom hem klockan tre på morgonen dödstrött och fly förbannad utan att hafva blifvit det minsta förfördelad

Horisontalerna i Paris ansågo sig för några år sedan illa behandlade af sedlighetspolisen och beslöto streik och ehuru myndigheterna i varma och bevekande ordalag förehöllo dem det opatriotiska i en dylik handling – Paris välstånd skulle allvarligt hotas der af – vidhöllo de sitt beslut, tills man lyckades öfverbevisa dem om att de voro vanmäktiga mot den här af streikbryterskor som ofelbarligen

den imposanta tant Rosalie (liten ros) hon som sjelf säger att hon aldrig varit ung, för Steno, Medusas äldre alvarligt sinnade syster - sjelfva namnet är bra, ty lilla rosen verkar som om hon vore grofhuggen i gråsten - då hon nalkas tycker man att det är guvernören i Don Juan som kommer.

13 November ±0 Tidningarne förorda utsträckt kaninafvel som bot mot den rådande köttbristen – ja, verkligt svår köttöd skulle möjligen kunna öfvervinna svenskarnas idiotiska fördom mot det möra och närande kaninköttet, en fördom som är lika utbredd bland bildadt som obildadt folk. Jag resonerade härom med prestfrun under en luns på bräckt falukorf (köpt) Hon förklarade att hon aldrig skulle kunna förmå sig att äta kött af så smutsiga djur som kaniner, allt under det att hon med god smak muggade i sig den i någon obskyr afkrok utan all kontroll hopsnuskade korfven, starkt kryddad för att dölja möjligen förekommande skavanker

-samma fru gaf äfven uttryck åt sin afsky då jag sade att alla fiskhufvuden voro goda – gädd/ och aborrhufvuden voro utmärkta, det erkände hon, men andra - fy då.

Hur skall man förresten lära bönder att äta godt helsosamt kaninkött då de af ren smak föredra en härsken sillråmpa med en halfskäppe potatis till. Råmpan kostar nästan ingenting och potatisen, vischans enda legym, få de gratis (tro de, ty de kunna ej beräkna arbetskostnaden) ur täppan

”Menniskan är hvad hon äter” - det är dagsens sanning - då jag en längre tid lefvat på drängkost börjar jag på att lukta dräng - faktiskt

På tal om frihandel och protektionism skref en Engelsman att ”den svenska arbetaren nog får tillräckligt med närande föda, men en föda som en ömhjertad Engelsman ej skulle vilja ge sin hund” - den består ju också mest af sill, härsket amerikanskt fläsk, uteslutande späck utan en strimma magert, den tvifvelaktiga köpekorfven och den evinnerliga potatisen (de ha dock temligen godt om mjölk, gudskelof.

Ack! Den Engelska arbetarens roastbeef och ack! ack! ack! den Franskas herrliga soppa - Då vi hade lefvat Gustaf Wasa (så dumt! inte lefvde han inte) i Paris och voro härskna, på att ingenting smakade, gingo vi in på en arbetarekrog och satte i oss ett tvättfat soppa som englarne kunde glä sig åt och blefvo krya som mörtar

Jag kan förstå Jörgens raseri mot giftblanderskan Stenia som vecka efter vecka levererade sådana matsedlar i Idun att man sjelf höll på att leverera bara af att läsa dem.

14 November ±0 Uti det nu framlagda förslaget till folkförsäkring framhäfves att hela saken från ekonomisk synpunkt egentligen blottar en ändring och förbättring af sättet för fattigunderstödsutbetalande. Detta är lika klart som att gamlingarna under det nya systemet skulle få en mycket mera människovärdig tillvaro som pensionärer än som mer eller mindre föraktade fattighjon. Det är upprörande att tänka att tiotusentals genom arbete utslitna gamla skola

framsläpa skymningen af sitt sträfsamma lif som fattighjon, liksom till straff för det att de blifvit gamla och orkeslösa <sup>x)</sup>

Arbetaren, som under ett långt lufs strävsamma arbete helt säkert gagnat fosterlandet minst lika mycket som embetsmannen, bör liksom denne genom pension tryggas mot nöd på gamla dar.

Sedan nu samhället sent omsider tyckes ha fått klart för sig att det är dess eftergiftiga plikt att sörja för de medborgare som slitit ut sig i dess tjenst är det tid att tänka på att äfven understödja dem som skänka det de nya medlemmar som i en framtid skola uppbära och förkofvra det - barnaföderskorna och mödrarna. Liksom folkpensioneringen endast är en omläggning och förbättring af fattigvården skulle "moderslönen ett briljant ord, jag är stolt öfver det (bra ord, som just nu flög in i skallen på mig) endast blifva en utjemning och omläggning af omkostnaderna för barnens vård. Och liksom vi nu kommit derhän att vi finna det fullt i sin ordning att vi alla i klump bekosta barnens andliga vård genom skolundervisning x) komma vi nog

<sup>x)</sup> men ack Herre, huru dan!

att inse vår gemensamma skyldighet att lemna bistånd till deras fysiska omvårdnad hvilken är väl så viktig som den andra. Det blefve som sagdt blott en utjemning af omkostnaderna för barnavården. I Sverige födas årligen omkring 140000 barn som alla måste underhållas, somliga i öfverflöd, andra i nöd. Detta är ett missförhållande som bör och kan understödjas i väsentlig grad, genom att hvarje mor erhåller barnuppfostringsbidrag af staten. Staten åsamkas här igenom stora utgifter, som måste betäckas genom skatter, men de summor som uttagas af samhället genom dessa skatter återbördas ju inom kort detsamma i en form som säkerligen kommer att till största delen borteliminera den hufvudsakliga orsaken till elände och degeneration - barnen skyddas för nöd och vissa mödrar från ett borneradt och oberättigadt förakt, ty en qvinna som mottar understöd af staten för sitt välbefinnande, kan väl näppeligen bli föremål för förakt.

Må man ej invända att den så

kallade osedligheten i hög grad skulle tillväxa - i det "psychologiska" ögonblicket äro väl de lätt räknade som återhållas af tanken på hvad som möjligen inträffar 9 månader fram i tiden. Den så kallade osedligheten, om dermed menas att fabricera barn är förresten "Eine fang gute fabe fotter", om ungarna få det bra, som bör uppmuntras i Sverige der vi lida af folkbrist på grund af ynkligt låg nativitet – Hur jädrans ska vi kunna exploatera våra "slumrande millioner" om vi inte ha folk nog till att göra det

Våra slumrande millioner finnas nog, men inte äro de så oerhörda att vi genom dem kunna blifva en stormakt inom industrin. Vår vattenkraft, till exempel, beräknas kunna lemna 4000000 hästkrafter – Efter 35 kronor per år och hästkraft skulle den således fullt utnyttjad lemna 140 millioner om året, en mycket afsevärd, men alldeles icke öfverväldigande summa om man jemför den med vårt jordbruk, hvars afkastning på några få år ökats med 200 millioner utan att

Sverige derföre blifvit något Schlaraffenland, och inte lära de 140 vattenmillionerna heller åstadkomma detta, i synnerhet som vi inte ha tillnärmelsevis nog mensklig arbetskraft för att fullt kunna tillgodogöra all den drifkraft de representera – Vi ha nu något öfver 300000 industri arbetare, bruksindustrien ej medräknade, som betjänas af c:a 700000 hästkrafter - hvar ska vi ta mankraft till kommande 4,000,000 härtill erfodras ju en och en half million man. För att erhålla dessa måste vi allt ta Gud i hågen och gno på bättre i Herrens vingård än vi göra nu med vår  $238 \frac{0}{000}$  nativitet

Det skulle vara intressant att taga reda på hur många hästkrafter det kommer på hvarje industriarbetares del i de olika länderna, men jag har ej ännu kunnat skaffa mig material för en dylik beräknings utförande - ju större maskinkraft en arbetare förfogar öfver desto effektivare blir naturligtvis hans arbete. Om en amerikansk arbetare har till sin disposition

1) Friherrinnan v. Düben, af gammal ärorik krigarsläkt - hon hette v. Vegesack i sig sjelf, en bland de originellaste käringar jag träffat på - jag kallade henne "Der alte Fritz" hoppades att i ett tillkommande lif bli förflyttad till Mars "ty der går allt efter militäriskt kommando, och regementsmusiken spelas hela dan"

2) Då Karl XII's byst (icke de faen hvad Stockholmare hänger i en) staty var nyuppsatt förkom som oftast om morgnarna ett porslin med stor ansträngning placeradt på sockeln vid sjöhjeltens fötter

I ett afseende men endast i ett liknade de båda stora amiralerna Nelson och Carl d. XII hvarandra - de voro båda sjösjuka.

3) Denna klockarkärlek orsakas af att hon trots diverse examina, begåfning, litterära intressen och dylikt joks, uppväcka syndiga begär i en fullmogen ynglings hjerta

a) att vara öfvermenniska är förbehållet ett försvinnande fåtal - att vara gentleman förbehålles fint anlagda naturer) Ligesom hos oss

b) om jag vill köpa en mugg mjölk af en

bonne blir han förtjust, serverar mig och klår mig på  
betalningen - men tjyfmjölkar jag hans ko stämmer han  
mig, eller klår mig på ryggaflan

c) En arbetare har under sitt sträfsamma lif gjort sig lika  
förtjent om fosterlandet som en embetsman - låt dem båda  
få pension